

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2005 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Krystyna Sidor (sprawozdawca)
Sędziowie	Sędzia NSA Jerzy Stelmasiak Asesor WSA Wiesława Achrymowicz,
Protokolant	Ref. Małgorzata Poniatowska -Furmaga

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2005 r.
sprawy ze skargi Danuty Malec
na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zamościu
z dnia 8 lipca 2005r. Nr SKO.534/05
w przedmiocie odmowy uchylenia decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania
terenu

- I. uchyła zaskarżoną decyzję oraz decyzję Wójta Gminy Susiec z dnia 20 maja 2005r. sygn. akt BGK I. /7331/33/1/03;
- II. zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zamościu na rzecz Danuty Malec kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Małgorzata Poniatowska -Furmaga

Referent

Małgorzata Poniatowska -Furmaga

UZASADNIENIE

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Zamościu decyzją z dnia 8 lipca 2005 r. wydaną na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa, po rozpatrzeniu odwołania Danuty Malec i Marii Typek – utrzymało w mocy decyzję Wójta Gminy Susiec z dnia 20 maja 2005 r. znak: BGK.I.7331/33/1/03 o odmowie uchylenia decyzji ostatecznej z dnia 12 lutego 2004 r. Nr BGK.I.7331/33/1/03 w sprawie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu.

W motywach podano, że Wójt Gminy Susiec decyzją z dnia 12 lutego 2004 r. wydaną na wniosek POLKOMTEL SA w Warszawie – ustalił warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji polegającej na budowie stacji bazowej telefonii cyfrowej w miejscowości Łuszczacz.

Decyzja stała się ostateczna wobec niewniesienia od niej odwołania.

Następnie postanowieniem z dnia 23 listopada 2004 r. Wójt Gminy Susiec uwzględniając wniosek Marii Typek – wznowił postępowanie w sprawie, a decyzją z dnia 21 grudnia 2004 r. odmówił uchylenia swojej decyzji z dnia 12 lutego 2004 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Zamościu rozpatrując odwołanie Marii Typek i Danuty Malec uchyliło decyzję Wójta Gminy Susiec z dnia 21 grudnia 2004 r. i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia celem wyjaśnienia czy zaistniały podnoszone przez wnioskodawczynię podstawy do wznowienia postępowania.

Rozpoznając sprawę ponownie organ I instancji stwierdził, iż decyzja z dnia 12 lutego 2004 r. została wydana z naruszeniem prawa procesowego tj. art. 145 § 1 pkt 4 kpa, gdyż Maria Typek i Danuta Malec bez swojej winy nie brały udziału w postępowaniu. Wskazana decyzja nie narusza jednak przepisów prawa materialnego i dlatego decyzją z dnia 20 maja 2004 r. odmówiono jej uchylenia. W złożonych odwołaniach Maria Typek i Danuta Malec wnosiły o uchylenie zaskarżonej decyzji jako naruszającej przepisy prawa procesowego – art. 7, 10 § 1, 77 § 1 kpa oraz ustaw: prawo ochrony środowiska i ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym poprzez pominięcie faktu, iż plan zagospodarowania przestrzennego nie przewidywał realizacji stacji telefonii komórkowej na tym terenie, a nadto, że

mieszkańcy sprzeciwiają się tego rodzaju inwestycji z uwagi na szkodliwość oddziaływania wytwarzanego promieniowania i ograniczenie możliwości inwestowania na własnych gruntach.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Zamościu nie uznając zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu utrzymało w mocy decyzję organu I instancji. Stwierdziło, iż po wznowieniu postępowania z udziałem odwołujących się organ uprawniony dokonał analizy zebranych dowodów i zasadnie uznał, iż obowiązujące przepisy upoważniały go do ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu. Ponadto organ odwoławczy zauważył, iż w postępowaniu wznowieniowym nie podlega ocenie przesłanka wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa zawarta w art. 156 kpa.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego złożyła Danuta Malec, która wносиła o uchylenie zaskarżonej decyzji zarzucając jej naruszenie art. 145 § 1 pkt 4 i 6 w zw. z art. 146 § 2 kpa oraz art. 77 i 80 kpa wobec nierozważenia przedstawionych przez skarżącą nowych dowodów w postaci opinii specjalistycznych co do szkodliwości oddziaływania inwestycji.

W odpowiedzi na skargę organ odwoławczy wnosił o jej oddalenie, podtrzymując argumentację zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Dokonując oceny zgodności z prawem zaskarżonej decyzji należy stwierdzić, że decyzja ta oraz decyzja organu I instancji zostały wydane z naruszeniem prawa materialnego i zasad postępowania, wobec czego wymagają one uchylenia, niezależnie od zarzutów podniesionych w skardze.

Obie decyzje zostały wydane w postępowaniu nadzwyczajnym wszczętym na skutek wniosku Marii Typek o wznowienie postępowania zakończonego decyzją ostateczną wydaną 12 lutego 2004 r., w którym to postępowaniu wnioskodawczymi bez swojej winy nie brała udziału, a uprawnienie jej do uczestnictwa wynika z faktu współwłasności nieruchomości znajdującej się w strefie oddziaływania planowanej inwestycji.

W okolicznościach sprawy organ I instancji prawidłowo – postanowieniem z dnia 23 listopada 2004 r. wydanym na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 kpa – wznowił

postępowanie w przedmiocie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu zakończone decyzją z dnia 12 lutego 2004 r. w sprawie BGK I 7331/33/1/03 o ustalenie tych warunków dla realizacji stacji bazowej telefonii komórkowej sieci PLUS GSM, kontenera technologicznego i przyłącza energetycznego na działce Nr 187/3 w miejscowości Łuszczacz.

Zasadne jest zatem to stanowisko organów wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, że postępowanie w którym zapadła decyzja ostateczna było dotknięte wadą wskazaną w art. 145 § 1 pkt 4 kpa.

W świetle art. 149 § 2 kpa po wydaniu postanowienia o wznowieniu postępowania organ jest uprawniony przeprowadzić postępowanie wyjaśniające w celu rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy rozstrzygniętej decyzją ostateczną. Jednocześnie organ administracyjny nie jest związany ustaleniami stanu faktycznego i prawnego dokonanyymi w postępowaniu, w którym zapadła decyzja ostateczna, zaś nowa decyzja rozstrzygająca o istocie sprawy winna być wydana na podstawie przepisów prawa materialnego, które obowiązują w dniu orzekania (patrz Komentarz do kodeksu postępowania administracyjnego B. Adamiak, J. Borkowski Wyd. C.H.BECK str. 606-607).

Stanowisko zaskarżonej decyzji aprobujące pogląd organu I instancji o odmowie uchylecia decyzji ostatecznej o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu wobec braku podstaw prawnych należy uznać za dowolne.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że wniosek o ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu wszczynający postępowanie administracyjne, został złożony w dniu 9 lipca 2003 r. a zatem podstawą prawną decyzji kończącej wszczęte postępowanie powinny być przepisy ustawy dotychczasowej tj. ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 ze zm.) , na co wskazuje zapis art. 85 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.).

Art. 85 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. reguluje jedynie kwestie proceduralne ale nie odnosi się do kwestii prawa materialnego, które organ administracyjny obowiązany jest stosować wydając decyzję.

Nie ulega wątpliwości, że podstawę prawną decyzji stanowią przepisy obowiązujące w chwili jej wydania. Jednym z przepisów prawa materialnego

(obowiązującym na terenie, którego dotyczy) jest plan zagospodarowania przestrzennego.

W dacie wydawania decyzji z dnia 12 lutego 2004 r. na terenie miejscowości Łuszczacz obowiązującym planem zagospodarowania przestrzennego był miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Gminy Susiec, zatwierdzony uchwałą Rady Gminy Susiec z dnia 30 października 2003 r. – ogłoszony w Dz.Urz. Woj. Lubelskiego Nr 198 poz. 3774 z dnia 16 grudnia 2003 r.

Tymczasem wydając decyzję ostateczną w dniu 12 lutego 2004 r. organ administracji nie odniósł się do zapisów tegoż obowiązującego już planu, lecz błędnie rozważał zapisy planu uchwalonego w 1989 r., który obowiązywał w chwili wszczęcia postępowania, ale przestał obowiązywać od dnia 31 grudnia 2003 r., z uwagi na uchwalenie nowego planu. Wspomniany plan nie mógł zatem stanowić podstawy do oceny wniosku o ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu i wydania decyzji w tym przedmiocie po dniu 31 grudnia 2003 r.

Po wznowieniu postępowania organy obu instancji również nie poczyniły żadnych ustaleń czy objęta wnioskiem inwestycja pozostawała w zgodności z zapisami obowiązującego (nowego) planu zagospodarowania przestrzennego – a te kwestie – w świetle zapisów art. 42 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym było niezbędnym elementem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

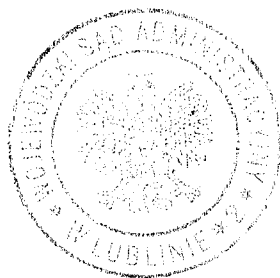
Jednakże w sprawie niniejszej zwrócić należy uwagę na fakt, iż zaskarżona decyzja oraz decyzja organu I instancji wydane zostały w postępowaniu wznowieniowym, które to postępowanie nie jest tożsame z postępowaniem wszczętym w dniu 9 lipca 2003 r. i zakończonym decyzją ostateczną dnia 12 lutego 2004 r. o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu, co do którego obowiązywała regulacja przejściowa określona w art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Gdyby zatem po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego organy ponownie rozpoznając sprawę na skutek wznowienia postępowania uznały, iż wydana decyzja ostateczna wymaga uchylenia – to w przypadku ponownego rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, będzie miała zastosowanie w sprawie ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, która nie przewiduje wydawania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w kształcie o jakim mowa w ustawie z 1993 r.

Konsekwencją takich ustaleń i uchylenia decyzji ostatecznej mogłoby być wydanie postanowienia i umorzenie postępowania (rozstrzygnięcie niemerytoryczne).

Z tych wszystkich względów zaskarżona decyzja oraz decyzja organu I instancji wymagają uchylenia na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 270 ze zm.); rozstrzygnięcie o kosztach postępowania wydano na podstawie art. 200 tejże ustawy, zaś orzeczenia w przedmiocie wykonania zaskarżonej decyzji nie wydano, gdyż decyzja nie nadaje się do wykonania.

kg.

Wydział I
Zakład Urzędowy

Referent

Małgorzata Poniatowska-Parnaga